

Στον αστερισμό της ανατροπής της συμφωνίας του eurogroup της 20ης Φεβρουαρίου

Μη συμφωνία μέχρι τέλος Απριλίου σημαίνει ανατροπή της συμφωνίας της 20/2 [στο eurogroup](#), η οποία προέβλεπε ότι **“Αυτή η λίστα(των μεταρρυθμιστικών μέτρων) θα εξειδικευθεί περαιτέρω και στη συνέχεια θα συμφωνηθεί με τους θεσμούς μέχρι το τέλος Απριλίου”**. Αυτή η πρώτη συμφωνία με τους θεσμούς, θα ήταν το μόνο βήμα που θα μπορούσε να

οδηγήσει σε έγκριση της αξιολόγησης της υπό παράταση συμφωνίας με τους θεσμούς και έτσι σε έγκριση για την όποια χρηματοδότηση από το eurogroup.

Ανατροπή λοιπόν εκτός και εάν μια νέα καθυστέρηση υπονοεί ότι τελικά η συμφωνία της 20/2 δεν ήταν παρά μια συμφωνία ανάγκης και ευκολίας ή ακόμα καλύτερα ένα πρόσχημα πίσω από την αναποφασιστικότητα και την ατολμία και των δύο πλευρών. **Αλλά εντέλει, αυτές οι λεγόμενες “κόκκινες γραμμές” είναι πραγματικές ή προσχηματικές;**

Ο ίδιος ο κ. Ρωμανιάς δεν έθεσε το χρονικό όριο του 2017 ως καθοριστικό για την βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος; Συνεπώς, ούτως ή άλλως, δεν πρέπει να δοθεί μια δομική και μακροπρόθεσμη λύση στο πρόβλημα;

Είναι δυνατόν, σαν Έλληνες, να διαφωνούμε στο προφανές ότι δηλαδή δεν μπορούμε να συντηρούμε πρόωρους συνταξιούχους ή παχυλά “εφαπαξιούχους” στο πλαίσιο μιας αποδεκατισμένης πραγματικής οικονομίας;

Και από την άλλη πλευρά, είναι δυνατόν να επιμένουν οι δανειστές σε αυξήσεις της φορολογίας, όταν το προφανές για να ξεφύγει η οικονομία από την ύφεση είναι ακριβώς το αντίθετο;

Τελικά, οι “κόκκινες γραμμές” είναι απότοκες οικονομικής και κοινωνικής

ανάλυσης υπό το φως πραγματικών δεδομένων ή μήπως περίτεχνες προκαλύψεις σύγκρουσης συμφερόντων της χώρας με εκείνα των δανειστών; Και αυτή η σύγκρουση συμφερόντων είναι κυρίως οικονομικής και νομικής ή πολιτικής φύσης;

Δεν θα επαναλάβουμε το πρόδηλο, ότι δηλαδή η κυβέρνηση ήταν εξ αρχής απροετοίμαστη, άπειρη και υποστελεχωμένη απέναντι στις ευθύνες και τις εκκρεμότητες που ανέλαβε στις 25/1. Ωστόσο σήμερα, η διαφαινόμενη πιθανή ανατροπή της συμφωνίας της 20/2 της δίνει μια ακόμη ευκαιρία:

Να διαπραγματευτεί ένα συνολικό και ταυτοχρόνως κατάσταση έκτακτης ανάγκης μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα σε βάθος κατ'αρχήν τετραετίας, αναθεωρητικό του ΜΠΔΣ 2015-2018, το οποίο θα περιέχει βιώσιμες θέσεις και για τις “κόκκινες γραμμές”, αλλά όχι αποσπασματικά.

Η κυβέρνηση πληρώνει σήμερα αυτό το “αποσπασματικό στυλ”, δηλαδή ένα στυλ πάλης-στα-σημεία με το mail Χαρδούβελη, διότι ακριβώς μη όντας προγραμματικά έτοιμη στις 25/1, εγκλωβίστηκε στην λογική της παράτασης, όπου ακόμη παραμένει παγιδευμένη και μαζί της η οικονομία και η χώρα.

Μια λογική, εξ αρχής του παραλόγου, η οποία σήμερα, δύο μήνες μετά την συμφωνία του eurogroup της 20/2, δείχνει να αυτο-ανατρέπεται και φυσικά με κίνδυνο να αποκτήσει μια δική της δυναμική, παρά και ενάντια στην θέληση και το συμφέρον και των δύο πλευρών.

Θεωρώ ότι το θέμα είναι κυρίως ιδεολογικό-πολιτικό. Και ότι αυτό ισχύει τόσο στο περιβάλλον των εταίρων, όσο και μέσα στην κυβέρνηση και φυσικά στις αναμεταξύ τους σχέσεις και διαπραγματεύσεις.

Απέναντι βρίσκεται το γνωστό σκληρό, νεοφιλελεύθερο και “ξεροκέφαλο” συντηρητικό στρατόπεδο που εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένες ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις αλλά και διεθνή ΜΜΕ και το οποίο μέχρι και το 2014 συνεργαζόταν ικανοποιητικά με την προηγούμενη ελληνική κυβέρνηση, παρότι η τελευταία εφάρμοζε με πλημμελή πελατοκεντρικό και ελιτίστικο φιλολιγαρχικό τρόπο τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις.

Ωστόσο η ολοκλήρωση της 5ης αξιολόγησης του προγράμματος, μετά από 6

χρόνια ύφεσης και 5 χρόνια μέτρων λιτότητας, που οδήγησαν σε πτώση του κατά κεφαλή ΑΕΠ [κατά 48%](#), συνέπεφτε πλέον μοιραία με την κορύφωση της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης στην χώρα.

Το mail Χαρδούβελι ήταν η μέντα πριν σκάσει η κοιλιά του τέρατος της στασιμότητας και της ανισότητας, που τρεφόταν παθητικά, όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, από τις πολιτικές ηγεσίες, εντός και εκτός της χώρας.

Η προηγούμενη κυβέρνηση αντί να τολμήσει με πιο αξιοπρεπή, εθνικά, και πιο κοινωνικό, οικονομικά, τρόπο να εξισορροπήσει τις πιέσεις και να προχωρήσει τις μεταρρυθμίσεις, απλά ενθάρρυνε την πολιτική της αυτοκτονία μέσα από τις πρόωρες εκλογές και έτσι, η αναπόφευκτα πλέον νέα κυβέρνηση εκλήθη όχι μόνο να ολοκληρώσει ένα εύλογο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, που από δεκαετίες είχε ανάγκη η χώρα, αλλά και να το διορθώσει, έτσι ώστε αυτό να αποκτήσει ένα όσο το δυνατόν πιο ανθρώπινο και δίκαιο πρόσωπο.

Ωστόσο ο συντηρητικός Βορράς αρνείται προς το παρόν να αποδεχθεί ότι αυτό το κατά τα άλλα δύσκολο και αξιέπαινο έργο θα το φέρει εις πέρας μια μη συντηρητική ευρωπαϊκή πολιτική δύναμη, που επιπλέον θα μπορούσε να αφυπνίσει και άλλες προοδευτικές-εναλλακτικές δυνάμεις εξουσίας στην Ευρώπη και έτσι να αποσταθεροποιηθεί ηγετικά, δομικά και κοινωνικά η κατάσταση πραγμάτων στην ήπειρο.

Αν αυτή είναι η μεγάλη εικόνα, τότε οι μικρές εικόνες είναι απ' τη μια οι εγχώριες επιχειρηματικές και μιντιακές δυνάμεις που νοσταλγούν την ασυδοσία που απολάμβαναν με την προηγούμενη κυβέρνηση κι απ' την άλλη οι ιδεοληπτικές μάχες χαρακωμάτων μέσα στην κυβέρνηση.

Βέβαια, όλες αυτές οι μικρές σκόρπιες εικόνες ενισχύουν τα συμφέροντα που σήμερα υπερισχύουν στην μεγάλη και συμπαγή εικόνα, μέρος της οποίας είναι και ο αστερισμός της ανατροπής της συμφωνίας του eurogroup της 20ης Φεβρουαρίου.

Μήπως όμως αυτή η ανατροπή προΐδεάζει κυρίως προς μια αμοιβαία ωρίμανση προς την λογική και τον ρεαλισμό, όχι με την έννοια της επιστροφής στην σιτεμένη και σάπια διαφθορά και διαπλοκή, αλλά με την έννοια μιας ρήξης με παρωχημένες νοοτροπίες και προκαταλήψεις; **Μια πραγματική ανατροπή με**

θετικό πρόσημο και για τις δύο πλευρές;

Φωτό: Κάρτα 32 από το [Urania's Mirror](#) (1824). Απεικονίζει 12 αστερισμούς και ανάμεσά τους τον αστερισμό της Noctua (Μικρής Κουκουβάγιας, Αθηνάς της Νυχτίας)

Δ. Τρικεριώτης (Follow on [Twitter](#))